

ساختارشناسی تطبیقی داستان رستم و اسفندیار در *نهایه‌الارب* و *شاهنامه*

- دکتر محمد جعفر یاحقی^۱
دکتر سید حسین فاطمی^۲
دکتر مه‌دخت پورخالقی چترودی^۳
رقیه شیبانی فر^۴

مجله‌های ادبی - پژوهشی، شماره ۱۱۳، تابستان ۱۳۹۰

چکیده

این مقاله به بررسی تطبیقی ساختار داستان رستم و اسفندیار به روایت ابن مقفع در *نهایه‌الارب* و فردوسی در *شاهنامه* بر اساس دیدگاه هانزن (بررسی و مقایسه در دو سطح کلی و جزئی) می‌پردازد. بدین منظور نخست روایت‌های مشابه با روایت ابن مقفع و فردوسی گردآوری شده و به تفاوت بنیادین این روایت‌ها، یعنی زردشتی‌بودن یا نبودن رستم، پرداخته شده‌است. پس از آن، ساختار داستان‌ها در دو سطح کلی و جزئی مورد بررسی قرار گرفته و این نتیجه حاصل شده‌است که روایت ابن مقفع روایتی تاریخی با ساختاری پیوسته است که در *شاهنامه* به چند داستان تقسیم شده‌است، اما روایت فردوسی داستانی هنری و شاعرانه است.

کلیدواژه‌ها: *نهایه‌الارب*، *شاهنامه*، ابن مقفع، فردوسی، رستم و اسفندیار.

مقدمه

بنیاد اصلی داستان رستم و اسفندیار در روایت ابن مقفع در *نهایه‌الارب فی اخبار الفرس و العرب*^(۱) و روایت فردوسی در *شاهنامه* به روزگار ساسانی و تدوین *خدای‌نامه* بازمی‌گردد. از

۱- استاد گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد mgyahaghi@yahoo.co.uk

۲- دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد s_hfa@yahoo.com

۳- دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد dandritic2001@yahoo.com

۴- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد (نویسندهٔ مسؤول) shebanifar_79@yahoo.com

آنجا که تدوین خدای نامه‌ها در دو دسته کلی خدای نامه‌های شاهی به قلم دبیران و مورخان درباری و خدای نامه‌های زردشتی به قلم موبدان زردشتی صورت گرفته (خالقی مطلق، ۱۳۵۷: ۱۰۷۵؛ تفضلی، ۱۳۷۷: ۲۷۳)، در این دو روایت نیز تفاوت‌هایی به وجود آمده است. بنابراین، بنیادی‌ترین مسأله در بررسی هسته داستانی رستم و اسفندیار توجه به این نکته است که در هریک از این دو اثر کدام یک از این تحریرها مورد استفاده قرار گرفته است.

در کتاب *نهایه‌الارباب* نخستین بار در آغاز داستان رستم و اسفندیار از ابن مقفع به عنوان راوی نام برده شده است. روایت ابن مقفع، روایتی است مهم که از تحریرهای دینی *خدای نامه* سرچشمه گرفته است؛ زیرا در این روایت برخلاف روایت *شاهنامه* فردوسی و *غرر/اخبار ثعالی*، رستم بر ضد گشتاسپ نوآیین سر به شورش برمی‌دارد و اسفندیار دین‌گستر را که به مقابله با او برخاسته، می‌کشد (خطیبی، ۱۳۷۹: ۱۷۱). این نکته که در *نهایه‌الارباب* با یک نبرد دینی مواجهیم کاملاً آشکار است، اما این مسأله در *شاهنامه* فردوسی اختلاف نظرهای فراوانی را در میان پژوهشگران به وجود آورده است:

گروهی از پژوهشگران بر آنند که نبرد رستم و اسفندیار در *شاهنامه* نبرد آیین مهری با دین زردشتی است (شمیسا، ۱۳۷۶: ۲۱؛ زرین کوب، ۱۳۸۱: ۷۸؛ بهرامی، ۱۳۸۵: ۱۸). برخی دیگر معتقدند این نبرد بر سر قدرت است و بن‌مایه دینی ندارد (مسکوب، ۱۳۶۹: ۱۲؛ حمیدیان، ۱۳۷۲: ۳۹۶؛ اسلامی ندوشن، ۱۳۸۰: ۵؛ خالقی مطلق، ۱۳۸۱: ۱۴۷؛ سرکاراتی، ۱۳۸۵: ۴۷).

با بررسی دقیق می‌توان دریافت که نبرد رستم و اسفندیار در *شاهنامه*، نبردی بر سر قدرت است تا نبردی مذهبی؛ زیرا فردوسی به یکی از خانواده‌های دهقانی متعلق بوده که در سده‌های دوم و سوم هجری برای حفظ موقعیت اجتماعی خود به اسلام گرویدند؛ از این رو برخلاف اغلب نودینان نه تنها به فرهنگ نیاکان خود پشت نکردند، بلکه حفظ و انتقال آن را هدف اصلی زندگی خود قرار دادند (خالقی مطلق، ۱۳۸۵: ۲۰). علاوه بر این «اگر گفته برخی منابع که نام نیای فردوسی را فرخ نوشته‌اند، درست باشد، می‌توان گمان برد که نیای شاعر یا پدر نیای او از دین نیاکان خود به اسلام گرویده باشند» (همو: ۱۷). این امر نشان می‌دهد فردوسی با دین

زردشتی مخالفتی نداشته و آن را گناهی ناستوده به شمار نمی آورده تا همانند برخی نویسندگان متأخر اسلامی پهلوان محبوب خود، رستم را از این ننگ بری بدانند (سرکاراتی، ۱۳۸۵: ۴۶).

فردوسی در نخستین سروده خود، داستان بیژن و منیژه، به زردشتی بودن رستم اشاره می کند. در این داستان رستم، کیخسرو را با نام اهورامزدا و امشاسپندان ستایش می کند (فردوسی، ۱۳۸۶: ۳/۳۵۸-۷۳۵/۷۴۲).^(۲) این ستایش که بنیادی کاملاً زردشتی دارد، در یکی از آثار پهلوی (شایست نشایست) آمده است^(۳) (اکبرزاده، ۱۳۷۹: ۱۷۸-۱۸۲). پیش از فردوسی، دقیقی نیز از ایمان آوردن رستم به دین زردشت یاد می کند (فردوسی، ۱۳۸۶: ۵/۱۷۰-۹۹۱-۹۹۴).

نکته دیگر در تأیید این داوری آن است که در کتاب های پهلوی زردشتیان و در سراسر حماسه ملی ایران به مخالفت رستم با دین زردشتی کوچک ترین اشاره ای نشده است. اگر جنگ رستم و اسفندیار علت مذهبی داشت و رستم دشمن آیین مزدیسنا بود، موبدان متعصب زردشتی در نوشته های خود به آن اشاره و از رستم بدگویی و او را نفرین می کردند، در حالی که در تمام آثار زردشتی که نام رستم آمده از او به نیکی یاد کرده و او را ناجی و یاری دهنده ایرانیان معرفی کرده اند^(۴) (سرکاراتی، ۱۳۸۵: ۴۷).

با توجه به این مقدمه، پس از آشنایی با خلاصه داستان رستم و اسفندیار در *نهایه الارب* و *شاهنامه*، این دو روایت بر اساس دیدگاه هانزن (۱۳۸۴: مقدمه) که عبارت است از مقایسه ساختار و ترکیب بندی این داستان ها در دو سطح کلی و جزئی، مورد بررسی قرار می گیرد تا وجوه تفاوت و تشابه این دو روایت و شیوه های مورد استفاده هریک از راویان آشکار گردد.

خلاصه داستان رستم و اسفندیار در *نهایه الارب*

داستان با روایت ابن مقفع که نبرد رستم و اسفندیار را از کتاب های ایرانیان برگرفته، آغاز می گردد: زردشت به نزد گشتاسپ آمده و از او می خواهد که همراه با مردم سرزمینش به دین او درآید. گشتاسپ دین را می پذیرد و مردم را به پذیرفتن آن وامی دارد.

بنابر روایت ابن مقفع، گشتاسپ در آغاز فرمانروایی خود توسط پادشاه مصر اسیر می‌شود. رستم با شنیدن خبر اسارت او به سوی مصر رهسپار شده، با مصریان می‌جنگد و گشتاسپ را رهایی می‌بخشد. گشتاسپ پس از این ماجرا بر سر رستم تاج نهاده، او را فرمانروای خراسان و سجستان می‌نامد. رستم به سیستان بازمی‌گردد، اما هنگامی که خبر پذیرش دین زردشت را از سوی گشتاسپ می‌شنود، خشمگین می‌شود و از فرمانبرداری او سر می‌پیچد. گشتاسپ با شنیدن این خبر، پسرش اسفندیار را فراخوانده و از او می‌خواهد که به سوی رستم برود، او را به فرمانبرداری فراخواند و اگر نپذیرفت، با او بجنگد.

اسفندیار با دوازده هزار سوار به سیستان می‌رود و در سرزمین قومس با رستم و سپاهش روبرو می‌شود. دو پهلوان چهل روز با یکدیگر می‌جنگند، اما هیچ‌یک بر دیگری چیره نمی‌شود. رستم با نیرنگ پیمان خود را می‌شکند و شبانه به سپاه اسفندیار شیبخون می‌زند و بسیاری را می‌کشد. اسفندیار خشمگین شده و بار دیگر او را به مبارزه فرامی‌خواند.

در آغاز نبرد دوم، اسفندیار هزار تیر به سوی رستم پرتاب و او را که سخت ناتوان شده به حال خود رها می‌کند. رستم با وجود زخم‌های بسیار، رخس را بر گردن خود گذاشته، از رودی عمیق می‌گذرد و به خانه می‌رود. صبحدم کاهنی را فراخوانده و درباره اسفندیار از او می‌پرسد. کاهن پس از هشدار به رستم درباره فرجام کشتن اسفندیار، شاخه درخت گز را در جزیره کازرون به او نشان می‌دهد. رستم سوار بر کشتی به جزیره رفته، سه شاخه گز می‌برد و تیر می‌سازد. آنگاه به نزد اسفندیار بازمی‌گردد و با پرتاب سه تیر او را می‌کشد. سپاه اسفندیار به ایران بازگشته و گشتاسپ را از مرگ پسرش آگاه می‌کنند. گشتاسپ نیز در اندوه مرگ اسفندیار بیمار شده و می‌میرد (نهایه‌الاربع، ۱۳۷۵: ۸۵-۸۲).

در اخبار الطوال (الدینوری، ۱۹۶۰: ۴۹-۵۰) و تجارب‌الامم فی اخبار ملوک العرب و العجم (۱۳۷۳: ۱۳۴-۱۳۲) نیز روایتی مشابه این روایت آمده است.

خلاصه داستان رستم و اسفندیار در شاهنامه

اسفندیار، پسر گشتاسپ، از پدر تقاضا می‌کند تا پادشاهی را به او واگذارد. گشتاسپ که نمی‌خواهد از پادشاهی دست بکشد، با آگاهی از پیشگویی جاماسپ- نابودی اسفندیار به دست رستم- وعده می‌دهد که در صورت به بندکشیدن رستم، تاج و تخت را به اسفندیار واگذارد. اسفندیار بدون توجه به مخالفت مادرش کتایون، همراه با پسران خود به سوی سیستان حرکت می‌کند و در کنار هیرمند سرایرده می‌زند. سپس بهمن را به سوی رستم می‌فرستد تا او را از ورود سپاه ایران آگاه کند.

رستم و اسفندیار در کنار رود هیرمند و پس از آن در سرایرده اسفندیار با یکدیگر سخن می‌گویند. گفتگوی آن‌ها به جایی نمی‌رسد و نبردی طولانی میان دو پهلوان آغاز می‌شود. در این میان با به وجود آمدن درگیری لفظی بین دو سپاه، سیستانی‌ها به ایرانیان حمله می‌کنند. دو پسر اسفندیار کشته می‌شوند. بهمن خبر را به پدرش می‌رساند. اسفندیار خشمگین شده و رستم را هدف تیرهای پیاپی قرار می‌دهد. رستم که به شدت زخمی شده، رخس را می‌کند و به بالای کوه می‌گریزد. او از اسفندیار مهلت خواسته و به خانه بازمی‌گردد.

زال با دیدن رستم پر سیمرغ را آتش می‌زند و از او یاری می‌خواهد. سیمرغ پس از هشدار به رستم درباره فرجام کشتن اسفندیار از او پیمان می‌گیرد که با خواهش، اسفندیار را از جنگ بازدارد. سپس راه نابودی اسفندیار را نشان می‌دهد و رستم را تا بیشه‌ای در کنار دریای چین همراهی می‌کند. رستم شاخه‌ای از درخت گز می‌برد و با آن تیری دوشاخه می‌سازد.

بار دیگر نبرد رستم و اسفندیار آغاز می‌شود. رستم پس از آن که اسفندیار پند وی را نمی‌پذیرد، تیر را به چشم‌های او می‌زند. اسفندیار به زمین می‌افتد. پس از به هوش آمدن با بهمن، پشوتن و رستم سخن می‌گوید. بهمن را به رستم می‌سپارد و می‌میرد. ایرانیان همراه با تابوت اسفندیار به ایران بازمی‌گردند. گشتاسپ از مرگ پسرش اندوهگین می‌شود و مورد سرزنش دیگران قرار می‌گیرد (۵/ ۲۹۳-۴۳۲).

روایت غرر اخبار ملوک الفرس (الثعالبی، ۱۹۶۳: ۳۷۷-۳۳۹)، تاریخ طبری (الطبری، ۱۸۷۹:

۴۰۳/۱-۴۰۲) و تاریخ بلعمی (بلعمی، ۱۳۷۹: ۴۶۹-۴۶۸) نیز مشابه این روایت است.

الف) بررسی کلیات روایی در ساختار گزارش *نهایة الارب* و *شاهنامه*- ساختار داستان رستم و اسفندیار در *نهایة الارب*

(۱) درآمد داستان

(۱-۱) آمدن زردشت و آوردن دین مجوس

(۲-۱) حمله پادشاه مصر به ایران و شکست گشتاسپ و اسارت او

(۳-۱) نبرد رستم با پادشاه مصر و نجات گشتاسپ

(۴-۱) بخشیدن تاج و تخت و فرمانروایی سیستان و خراسان به رستم

(۲) سرپیچی رستم از گشتاسپ

(۱-۲) آگاهی رستم از گرویدن گشتاسپ به آیین زردشتی

(۲-۲) گردآوردن بزرگان توسط رستم و سرپیچی از اطاعت گشتاسپ

(۳) رفتن اسفندیار به سیستان

(۱-۳) فرستادن اسفندیار به جنگ رستم از سوی گشتاسپ

(۲-۳) رویارویی رستم و اسفندیار در قومس و رجزخوانی آن دو

(۴) نبرد نخست

(۱-۴) پیمان رستم و اسفندیار برای نبرد تن به تن

(۲-۴) آغاز نبرد نخست میان رستم و اسفندیار

(۳-۴) ادامه نبرد دو پهلوان تا چهل روز

(۴-۴) نیرنگ و عهدشکنی رستم و شیبخون به سپاه اسفندیار

(۵) نبرد دوم و شکست رستم

(۱-۵) خشم اسفندیار و آغاز نبرد دوم رستم و اسفندیار

(۲-۵) برخورد هزار تیر اسفندیار به رستم و زخمی شدن او

(۳-۵) مهلت دادن اسفندیار به رستم

(۴-۵) گذشتن رستم زخمی از رود درحالی که رخس را بر دوش گرفته

۶) رستم و کاهن

- ۶-۱) دیدار رستم با کاهن و چاره‌جویی از او
- ۶-۲) سخنان کاهن و بیان راه‌حل نابودی اسفندیار
- ۶-۳) مهلت گرفتن رستم از اسفندیار
- ۶-۴) رفتن رستم به جزیره کازرون و بریدن سه شاخه از گز
- ۷) نبرد سوم و مرگ اسفندیار
- ۷-۱) فراخواندن اسفندیار به نبرد از سوی رستم
- ۷-۲) پرتاب سه تیر از سوی رستم و برخورد آن به اسفندیار
- ۷-۳) مرگ اسفندیار

۸) پایان داستان

- ۸-۱) آگاهی گشتاسپ از مرگ اسفندیار
- ۸-۲) بیماری و مرگ گشتاسپ از اندوه مرگ پسر
- ۸-۳) مرگ رستم

- ساختار داستان رستم و اسفندیار در شاهنامه

۱) درآمد داستان

- ۱-۱) تقاضای پادشاهی از سوی اسفندیار
- ۱-۲) سخن‌گفتن کتایون و اسفندیار
- ۱-۳) پیشگویی جاماسپ درباره مرگ اسفندیار
- ۱-۴) وعده پادشاهی از سوی گشتاسپ به اسفندیار به شرط بستن دست رستم
- ۲) رفتن اسفندیار به سیستان
- ۲-۱) کشتن شتر بر سر دوراهی زابل و دز گنبدان
- ۲-۲) سراپرده‌زدن در کنار هیرمند
- ۳) دیدار بهمن و رستم
- ۳-۱) فرستادن بهمن و ده موبد به سوی رستم

- ۲-۳) برخورد زال و بهمن
 ۳-۳) رفتن بهمن به شکارگاه رستم و دیدار با او
 ۴) دیدار رستم و اسفندیار
 ۱-۴) رویارویی رستم و اسفندیار در کنار هیرمند
 ۲-۴) سخن گفتن اسفندیار و پشتوتن
 ۳-۴) رفتن رستم برای مهمانی به سراپرده اسفندیار و سخن گفتن با او
 ۵) نبرد نخست
 ۱-۵) آغاز نبرد نخست رستم و اسفندیار
 ۲-۵) حمله سیستانی‌ها به ایرانیان و کشته شدن پسران اسفندیار
 ۳-۵) آگاه کردن اسفندیار از مرگ فرزندانش توسط بهمن
 ۴-۵) زخمی شدن رستم و رخس، گریز بر بالای کوه و جدا شدن از رخس
 ۵-۵) مهلت گرفتن رستم از اسفندیار
 ۶-۵) گذشتن رستم از هیرمند و بازگشت به خانه
 ۵) رستم و سیمرغ
 ۱-۵) یاری خواستن زال از سیمرغ
 ۲-۵) سخنان سیمرغ و بیان راه حل نابودی اسفندیار
 ۳-۵) همراهی رستم و سیمرغ تا بیشه‌ای در کنار دریای چین
 ۴-۵) بریدن شاخه‌ای از درخت گز و ساختن تیر
 ۶) نبرد دوم و مرگ اسفندیار
 ۱-۶) آغاز نبرد دوم رستم و اسفندیار و پند دادن رستم
 ۲-۶) پرتاب تیر از سوی رستم و برخورد آن به چشم‌های اسفندیار
 ۳-۶) سخن گفتن اسفندیار با بهمن، پشتوتن و رستم
 ۴-۶) مرگ اسفندیار

۷) پایان داستان

۱-۷) بردن تابوت اسفندیار و پسرانش به ایران

۲-۷) اندوه گشتاسپ از مرگ اسفندیار

۳-۷) سرزنش گشتاسپ و جاماسپ از سوی دیگران

ب) بررسی جزئیات روایی در ساختار گزارش *نهایة الارب و شاهنامه*

۱- قال عبدالله بن المقفع: وجدت فی کتب العجم حرب رستم و اسفندیار (۷/۸۲)^(۵).

ز بلبل شنیدم یکی داستان که برخواند از گفته باستان

(۱۷/۲۹۳/۵)

۲- و ان السبب فی ذلک ان بشتاسف بن بخت نصر و کانت العجم تسمی بخت نصر لهراسف (۸/۸۲).

در این بخش از *نهایة الارب*، شخصیت‌های سامی با شخصیت‌های ایرانی همسان پنداشته شده، درحالی‌که لهراسپ برخلاف بخت نصر شخصیتی نیک و انسانی دارد و یزدان پرست است:

چو گشتاسپ را داد لهراسپ تخت	فرود آمد از تخت و بریست رخت
به بلخ گزین شد، بدان نوبهار	که یزدان پرستان بدان روزگار
مر آن خانه را داشتندی چنان	که مر مکه را تازیان این زمان
بدان خانه شد شاه یزدان پرست	فرود آمد آنجا و هیکل بیست
بیست آن در آفرین خانه را	نهشت اندر آن خانه بیگانه را
بپوشید جامه پرستش پلاس	خرد را چنان کرد باید سپاس
بیفکند یاره، فروهشت موی	سوی روشن دادگر کرد روی
همی بود سی سال پیشش به پای	برآنسان پرستید باید خدای

(۲۱-۱۴/۷۷/۵)

۳- لما اتاه ملک زرادشت، فقال: انی رسول من رب العالمین الیک و اهل بلادی و مملکتی لادعوک الی دین المجوسیه. قال بشتاسف: و ما دین المجوسیه؟ قال: ان یحل لک نکاح الاخوات و الامهات و البنات و عبادہ الشمس و النار(۸/۸۲-۱۱).

خجسته پیی نام او زردهشت	کز آهرمنی دست گیتی بشست
به شاه کیان گفت پیغامبرم	سوی تو خرد رهنمون آورم
جهان آفرین گفت بپذیر دین	نگه کن بدین آسمان و زمین
که بی خاک و آبش برآورده ام	نگه کن بدو تاش چون کرده ام
نگر تا تواند چنین کرد کس	مگر من که هستم جهاندار و بس
گر ایدونک دانی که من کردم این	مرا خواند باید جهان آفرین
ز گوینده بپذیر به دین او	بیاموز ازو راه و آیین او
نگر تا چه گوید بر آن کار کن	خرد برگزین از جهان و سخن

(۴۹-۴۲/۸۰/۵)

۴- فاصغی بشتاسف الی ما دعاه الیها اللعین من ترک دینه الذی کان علیه و صار الی دین المجوسیه و حمل اهل مملکته الیه، فاجابوه طوعا و کرها(۱۱/۸۲-۱۳).

چو بشنید ازو شاه به دین به	بپذرفت ازو راه و آیین به
نبرده برادرش فرخ زریر	کجا زنده پیل آوریدی به زیر
و شاهان شه پیرگشته به بلخ	جهان بر دل ریش او گشته تلخ
سران و بزرگان هر کشوران	بزشکان دانا و گنداوران
همه سوی شاه زمین آمدند	ببستند کستی به دین آمدند

(۵۵-۵۱/۸۱/۵)

۵- و کان بشتاسف فی بدء ما ملک زحف الیه ملک من ولد حام من ناحیه مصر فی الف الف رجل من اهل مملکته(۱۳/۸۲-۱۴).

در شاهنامه شاهی که به گشتاسپ حمله می کند، ارجاسپ تورانی است:

تگینان لشکرش، ترکان چین   برفتند هر سو به ایران زمین

(۲۷۳/۱۰۲/۵)

۶- فخرج الیه بشتاسف و جنوده و معه ابنه اسفندیار، فاقتلوا قتالا شديدا. و كانت الغلبه لولد حام علی بشتاسف، فاخذوه اسيرا(۱۴/۸۲-۱۵).

در شاهنامه هنگام حمله ارجاسپ به ایران، گشتاسپ در سیستان مهمان زال و رستم است و پسرش، اسفندیار، در دز گنبدان گرفتار است. هنگامی که خبر حمله ارجاسپ به گشتاسپ می‌رسد، به توران لشکر می‌کشد، اما شکست خورده و می‌گریزد و در محاصره ارجاسپ قرار می‌گیرد:

سرانجام گشتاسپ بنمود پشت	بدان‌گه که شد روزگارش درشت
پس اندر دو منزل همی‌تاختند	مرو را گرفتن همی‌ساختند
یکی کوه پیش آمدش پرگیا	بدو اندرون چشمه و آسیا
که بر گرد آن کوه یک راه بود	وز آن راه گشتاسپ آگاه بود
بر آن کوه شد داغ‌دل با سپاه	ز گردان نشستند چندی به راه...
چو ارجاسپ با لشکر آنجا رسید	بگردید و بر کوه راهی ندید
گرفتند گرد اندرش چارسوی	چو بیچاره شد شاه آزاده خوی

(۱۱۸۲-۱۱۷۵/۱۸۸/۵)

۷- و كان رستم في منزله بسجستان. و قد اختلف الناس في نسب رستم. فبعض العلماء العجم يقولون: انه من ولد طسم بن نوح و كانوا جبابره. و بعضهم يقولون: بل كانت امه طسميه و ابوه من عقب نمرود بن كنعان. و من ثم اعطى بسطه جسم و قوه بدن و عظم خلق(۱۶/۸۲-۱۸).
 آمیختگی شخصیت‌های سامی و ایرانی در *نهایه‌الارباب* در نسب‌شناسی رستم نیز دیده می‌شود، در حالی که نسب رستم در *شاهنامه* این‌گونه بیان شده است:

همان سام پور نریمان بدهست   نریمان گرد از کریمان بدهست

بزرگست و هوشنگ بودش پدر به گیتی سیم خسرو تاجور
(۶۵۱-۶۴۹/۳۴۶/۵)

همان مادرم دخت مهراب بود بدو کشور هند شاداب بود
که ضحاک بودیش پنجم پدر ز شاهان گیتی برآورده سر
(۶۶۳-۶۶۲/۳۴۷/۵)

۸- فلما بلغ رستم ان بشتاسف قد اسر؛ تجهز فی اثنی عشر الف رجل من اهل سجستان و سار
فی اثر ملک ولد حام(۱۹/۸۲-۲۰).

در شاهنامه این کردار به اسفندیار انتقال می‌یابد و او برای آزاد کردن خواهران خود با دوازده-
هزار سوار به دنبال ارجاسپ می‌رود:

بخواند آن زمان لشکر از هر سوی به جایی که بد موبدی گر گوی
ازیشان گزیدش ده و دو هزار سواران اسپ‌افگن کینه‌دار
(۱۵۲۷-۱۵۲۶/۲۱۷/۵)

۹- و هو فی الف الف رجل بعد من قتل من اصحابه. فحاربه حتی استنقذ بشتاسف من یدیه و
طرده عن مملکتہ(۲۰/۸۲-۲۱).

در شاهنامه شمار سپاهیان ارجاسپ در هنگام حمله به ایران این گونه است:

بفرمودشان تا نبرده سوار گزیدند گردان لشکر هزار
بدادندشان کوس و پیل و درفش بیاراسته سرخ و زرد و بنفش
بدیشان ببخشید سیصد هزار گوان گزیده نبرده سوار
(۲۷۸-۲۷۶/۱۰۲/۵)

۱۰- فلما انصرف بشتاسف الی دار مملکتہ، توج رستم بتاج و ملکه علی خراسان و سجستان و
اطلق له القعود علی سریر الذهب و اقطعه بلدانا کثیره و رفع منزلته و اعظم حیاتہ. فانصرف الی
سجستان(۱/۸۳-۲).

کردار تعقیب دشمن و آزادسازی اسیران در شاهنامه توسط اسفندیار انجام می‌شود و گشتاسپ به او تخت و تاج می‌بخشد:

ببخشید تختی بر اسفندیار   یکی تاج پرگوهر شاهوار

(۱۵۲۹/۲۱۸/۵)

اما منشور حکومتی رستم در زمان کیخسرو نوشته می‌شود:

نیشتند عهدی ز شاه زمین   سرافراز کیخسرو پاک‌دین
 ز بهر سپهد گو پیل‌تن   ستوده به مردی به هر انجمن
 که او باشد اندر جهان پیشرو   جهاندار بیدار و سالار گو
 همو را بود کشور نیمروز   سپهدار پیروز لشکر فروز...

(۲۸۷۴-۲۸۷۱/۳۵۵/۴)

لهراسپ، پدر گشتاسپ، هنگام نشستن بر تخت پادشاهی این منشور را تأیید می‌کند:

جهان‌بخش نیک‌اختر شادروز   شما را سپرد آن زمان نیمروز
 کنون پادشاهی جز آن هرچه هست   بگیرید چندانک باید به دست

(۳۱۱۷-۳۱۱۶/۲۳۲/۴)

اگرچه به نظر می‌رسد که رفتن گشتاسپ به سیستان و اقامت دوساله او در نزد زال و رستم (۹۹۴-۹۸۵/۱۶۹/۵) نیز تأییدی بر این حکم باشد، اما گشتاسپ در هنگام فرستادن اسفندیار به جنگ رستم این حکم را نقض می‌کند. اسفندیار به گشتاسپ می‌گوید:

ز گاه منوچهر تا کیقباد   همه شهر ایران بدو بود شاد
 همی خواندندش خداوند رخس   جهانگیر و شیراوژن و تاج‌بخش
 نه او در جهان نامداری نوست   بزرگست و با عهد کیخسروست
 اگر عهد شاهان نباشد درست   نباید ز گشتاسپ منشور جست

(۱۳۸-۱۳۵/۳۰۴-۳۰۳/۵)

گشتاسپ از گمراهی کاوس توسط ابلیس، رفتن او به آسمان و کشته شدن سیاوش سخن گفته و پاسخ می‌دهد:

هر آنکس که از راه یزدان بگشت همان عهد او یست و هم باد دشت

(۱۴۰/۳۰۴/۵)

۱۱- فلما بلغه ان بشتاسف ترک دین ابائه و اجاب زرادشت الی ما دعاه الیه من دین المجوسیه، غضب لذلك غضبا شديدا. قال: ترک دین ابائنا الذی توارثه آخرنا عن اولنا و صبا الی دین زرادشت الکافر. ثم عزم علی خلعه فجمع عظماء اهل مملکتہ و اعلمهم الذی احدثه الملك من ترک دین آبائه و الدخول فی غیره من الادیان و ابان لهم خلعه. فساعده علی ذلک و خلعوا طاعه بشتاسف (۲/۸۳-۷).

در شاهنامه این کردارها توسط ارجاسپ صورت می‌پذیرد:

تگینان لشکرش را پیش خواند	شنیده سخن پیش ایشان براند
بدانید -گفتا- کز ایران زمین	بشد فره و دانش و پاک دین
یکی جادو آمد به دین‌آوری	به ایران به دعوی پیغامبری...
سرنامداران ایران سپاه	گرانمایه فرزندان لهراسپ شاه
که گشتاسپ خواندش ایرانیان	بستش یکی کستی بر میان...
همه پیش آن دین‌پژوه آمدند	از آن پیر جادو ستوه آمدند
گرفتند ازو سر به سر دین اوی	جهان شد پر از راه و آیین اوی

(۸۶/۵-۱۰۱/۸۷-۱۱۲)

همچنین در شاهنامه بر خلاف نهاییه/الارب به پذیرش دین زردشت توسط زال و رستم

اشاره شده است:

به شادی پذیره شدندش به راه	از آن شادمان گشت فرخنده شاه
به زاولش بردند مهمان خویش	همه بنده وار ایستادند پیش
وزو بند کستی بیاموختند	بسستند و آذر برافروختند

برآمد برین میهمانی دو سال همی خورد گشتاسپ با پور زال
(۹۹۴-۹۹۱/۱۷۰/۵)

در واقع بنا بر آنچه در شاهنامه آمده، تقاضای تاج و تخت از سوی اسفندیار سبب می‌شود تا گشتاسپ به این بهانه که رستم از رسم بندگی روی گردان شده و آرزوی تاج و تخت دارد، او را به سیستان روانه کند تا بنا بر پیشگویی جاماسپ به دست رستم کشته شود (۲۹۳/۵-۱۷/۳۰۳-۱۳۰).

۱۲- و ابنه اسفندیار و کان اشد اهل عصره و تزعم العرب ان جلده کان من نحاس (۸-۷/۸۳).
در شاهنامه چندین بار به طور غیرمستقیم به روین تنی اسفندیار اشاره شده، از جمله در گفتگوی سیمرغ با رستم:

چرا رزم جستی از اسفندیار گوی تند، روین تن و نامدار
(۱۲۷۳/۴۰۱/۵)

۱۳- فقال له ابوه: يا بنی ان الملك یفضی الیک و شیکا و لا یصلح لک امورک الا بقتل رستم و الراحه منه فقد عرفت شدته و قوته. فانتخب من الجنود ما احببت و سر الیه، فادعه الی الطاعه. فان اجاب و رجع عما هو علیه و الا فجاربه. فانی ارجو ان تظفر به اذ کنت نظیره فی شدته و قوته (۸/۸۳-۱۱).

مگر بی‌خرد نامور پور زال	به گیتی نداری کسی را همال
همان بست و غزنین و کاولستان	که او راست تا هست زاولستان
همی خویشتن کهتری نشمرد	به مردی همی ز آسمان بگذرد
ز کیخسرو اندر جهان زنده بود	کجا پیش کاوس کی بنده بود
که او تاج نو دارد و ما کهن	به شاهی ز گشتاسپ راند سخن
ز رومی و توری و آزادمرد	به گیتی مرا نیست کس همببرد
به کار آوری زور و بند و فسون	سوی سیستان رفت باید کنون

برهنه کنی تیغ و گوپال را   به بند آوری رستم زال را...
(۳۰۲/۵-۱۱۹/۳۰۳-۱۲۶)

ز لشکر گزین کن فراوان سوار   جهاندیدگان از در کارزار
سلیح و سپاه و درم پیش تست   نژندی ز جان بداندیش تست
(۱۵۸-۱۵۷/۳۰۵/۵)

۱۴- فانتخب اسفندیار من جنود ابیه اثنی عشر الف رجل من ابطال العجم. ثم سار نحو رستم (۱۲-۱۱/۸۳).

اسفندیار در پاسخ پدرش که از او می‌خواهد با سپاهی بزرگ و مجهز به نبرد رستم برود، می‌گوید:

چنین پاسخ آوردش اسفندیار   که لشکر نباید مرا خود بکار
گر ایدونک آید زمانم فراز   به لشکر ندارد جهاندار باز^(۶)
(۱۶۱-۱۶۰/۳۰۵/۵)

اما هنگام رفتن به جستجوی خواهران خود و گذر از هفت‌خان، دوازده‌هزار نفر از سواران نیرومند را با خود می‌برد:

بخواند آن زمان لشکر از هر سوی   به جایی که بد موبدی گر گوی
ازیشان گزیدش ده و دو هزار   سواران اسپ‌افگن کینه‌دار
(۱۵۲۷-۱۵۲۶/۲۱۷/۵)

۱۵- و بلغ ذلک رستم، فخرج الیه فی اهل خراسان و سجستان مستقبلا له (۱۳-۱۲/۸۳).
در شاهنامه رستم این‌گونه از آمدن ایرانیان آگاه می‌شود: پس از آنکه اسفندیار در کنار رود هیرمند سرآورده می‌زند، بهمن را به سوی رستم می‌فرستد تا او را از آمدن سپاه ایران آگاه کند. بهمن در جستجوی رستم، با زال برخورد می‌کند. سپس فردی به نام شیرخون او را به شکارگاه

رستم راهنمایی می‌کند. بهمن با رستم دیدار کرده، کردارهای او را مشاهده می‌کند. سخنان رستم را می‌شنود و پیغام اسفندیار را به او می‌رساند (۳۱۱/۵-۳۲۶/۳۳۱-۴۷۰).
۱۶- فتوافی العسکران بارض قومس و توافقا للحرب (۱۳/۸۳).

مکان رویارویی دو لشکر در شاهنامه دو سوی رود هیرمند است نه سرزمین قومس:

وز آنجا بیامد سوی هیرمند   همی بود ترسان ز بیم گزند
برآیین بیستند پرده‌سرای   بزرگان لشکر گزیدند جای
(۲۱۰-۲۰۹/۳۱۰/۵)

۱۷- فصاح اسفندیار: این رستم لیخرج الی اکلمه. فخرج الیه رستم. فقال اسفندیار: مالذی دعاک الی خلع طاعه الملک و خروجک علیه؟ قال: انکرت ما احدث من ترک دینه و دین آبائه و متابعت زرادشت علی دین المجوسیه و دخوله فیه (۱۶-۱۴/۸۳).

در شاهنامه رستم و اسفندیار در نخستین برخورد، یکدیگر را در آغوش گرفته، آفرین می‌گویند و می‌ستایند و از دیدار هم اظهار خشنودی می‌کنند. رستم، اسفندیار را به مهمانی دعوت می‌کند، اما اسفندیار به فرمان شاه اشاره می‌کند که باید با رستم بجنگد و یا دست‌های او را ببندد. اسفندیار می‌گوید: اگر به خواسته شاه عمل کنی، هرگاه که تاج بر سر نهادم، جهان را به تو می‌سپارم و خواسته بسیار به تو می‌بخشم... (۳۳۱/۵-۳۳۷/۳۳۷-۴۷۱-۵۴۵).

۱۸- قال اسفندیار: ان الملک ابصر بما یاتی به فی اموره منک، فدع عنک التمدادی فی الغی و ارجع الی طاعته و احفظ ما کان منه الیک و تشریفه ایاک و رفعه منزلتک، بعد ان کنت خاملا فی ارضک و مطروحا فی بلدک (۱۸-۱۶/۸۳).

تو دانی که پیش نیاکان من   بزرگان بیدار و پاکان من
پرستنده بودی تو خود با نیا   نجویم همی زین سخن کیمیا
تو شاهی ز شاهان من یافتی   چو در بندگی تیز بشتافتی
(۷۰۲-۷۰۰/۳۵۰/۵)

۱۹- قال رستم: ان متی علیه اعظم من متته علی حین خلصته من الموت بعد اشفائه علیه (۱۹/۸۳).

در شاهنامه رستم به نجات کاوس از بند شاه مازندران و شاه هاماوران اشاره کرده و می‌گوید:
اگر من کاوس را نجات نمی‌دادم، سیاوش از پشت او به جهان نمی‌آمد و پادشاهی به کیخسرو،
لهراسپ و پس از او به گشتاسپ نمی‌رسید (۷۵۲-۷۳۰/۳۵۴-۳۵۳/۵):

چه نازی بدین تاج لهراسپی   بدین تازه‌آیین گشتاسپی
که گوید برو دست رستم ببند   نبندد مرا دست چرخ بلند

۲۰- و ما انا براجع الی طاعته حتی یتبرأ من دین المجوسیه و یرجع الی دین آباء و الا حاربتہ و
نابذتہ علی سواء (۲۱-۲۰/۸۳).

این سخنان در نامه ارجاسپ به گشتاسپ آمده‌است:

مر او را بگفتن کزین راه زشت	بگرد و بترس از خدای بهشت
مر آن پیر ناپاک را دورکن	بر آیین ما بر یکی سور کن
گر ایدونک بپذیرد این پند ما	نساید بر و پای او بند ما
ور ایدونک نپذیرد از ما سخن	کند روی تازه به ما بر کهن
سپاه پراکنده بازآوریم	یکی خوب لشکر فرازآوریم
به ایران شویم از پس کار اوی	نترسیم از آزار و پیکار اوی
برانیمش از پیش و خوارش کنیم	بیندیم و زنده به‌دارش کنیم

(۱۲۲-۱۱۷ / ۸۷/۵)

۲۱- قال اسفندیار: انه لیس من الانصاف ان یورد الرؤساء جنودهم موارد الهلکه و ینجوهم
بانفسهم. فاجعل لی عهدا وثیقا و اجعل لک مثله آن تعفو الفریقین عن القتال و تکون الحرب
بینی و بینک خاصه، تبرز لی و ابرز لک (۲۱/۸۳-۲۳) ...

مبادا چنین هرگز آیین من	سزا نیست این کار در دین من
که ایرانیان را به کشتن دهم	خود اندر جهان تاج بر سر نهم
منم پیشرو هر که جنگ آیدم	وگر پیش جنگ نهنگ آیدم
ترا گر همی یار باید بیار	مرا یار هرگز نیاید به کار
مرا یار در جنگ یزدان بود	سر و کار با بخت خندان بود

تویی جنگجوی و منم جنگخواه   بگردیم یک با دگر بی سپاه
(۱۰۴۷-۱۰۴۲/۳۷۹/۵)

۲۲-... فاینا قتل صاحبه، استولی علی ملکه و انجاز الیه اصحابه (۲۳/۸۳-۲۴).
در شاهنامه از سوی اسفندیار به این مطلب اشاره‌ای نشده، اما در اندرز زال به رستم، به تسلط ایرانیان بر زابلستان اشاره شده است:

به دست جوانی چو اسفندیار   اگر تو شوی کشته در کارزار
نماند به زاولستان آب و خاک   بلندی بر و بوم گردد مگاک
ور ایدونک او را رسد زین گزند   نباشد ترا نیز نام بلند
(۹۵۱-۹۴۹/۳۷۲/۵)

۲۳- قال رستم: ذلک لک و قد رضیت به و هو الانصاف (۲۵/۸۳).
در نه‌نامه/الارب پیشنهاد نبرد تن به تن از سوی اسفندیار مطرح می‌شود، اما در شاهنامه رستم پیش از آمدن به جنگ اسفندیار به برادرش زواره می‌گوید:

به تنها تن خویش جویم نبرد   ز لشکر نخواهم کسی رنجه کرد
کسی باشد از بخت پیروز و شاد   که باشد همیشه دلش پر زداد
(۱۰۱۱-۱۰۱۰/۳۷۷/۵)

اسفندیار با دیدن رستم می‌گوید:

چو تنهاست ما نیز تنها شویم   ز پستی بر آن تندبالا شویم
(۱۰۲۵/۳۷۸/۵)

۲۴- فتحالفا علی ذلک و تعاقدا علیه. و وقف العسکران فی صفوفهم تحت رایاتهم (۲۵/۸۳-۲۶).

نهادند پیمان دوجنگی که کس   نباشد بر آن جنگ فریادرس
(۱۰۵۰/۳۸۰/۵)

۲۵- و خرج اسفندیار الی رستم فاقتلا قتالا شدیدا حتی حال بینهما اللیل (۲۶/۸۳-۱/۸۴).

همی زور کرد این بر آن، آن برین   نجنید یک شیر بر پشت زین
پراکنده گشتند از آوردگاه   غمی گشته مردان و اسپان تباه

کف اندر دهانشان شده خون و خاک همه گیر و برگستوان چاک چاک
(۱۰۶۲-۱۰۶۰/۳۸۱/۵)

۲۶- فلم یحل رستم فی اسفندیار لصلابه جلدہ (۱/۸۴).

همی زدم چند بر گیر اسفندیار گراینده دست مرا داشت خوار
همان تیغ من گر بدیدی پلنگ نهان داشتی خویشتن زیر سنگ
نبرد همی جوشن اندر برش نه آن پاره پرنیان بر سرش
(۱۲۲۶-۱۲۲۴/۳۹۵/۵)

۲۷- و لم یقدر اسفندیار علی رستم لقوته و شدته (۲/۸۴).

در شاهنامه به نبرد طولانی و سخت رستم و اسفندیار و قدرت فراوان هردو در برابر حریف اشاره شده (۳۸۰/۵-۳۸۱/۳۸۱-۱۰۵۱/۳۸۱-۱۰۶۲)، اما در فرجام اگرچه تیر رستم بر اسفندیار کارگر نیست، تن رستم و رخس از تیر اسفندیار مجروح می شود:

چن او از کمان تیز بگشاد دست تن رستم و رخس جنگی بخست
همی تاخت بر گردش اسفندیار نیامد برو تیر رستم بکار
(۱۱۳۴-۱۱۳۳/۳۸۷/۵)

۲۸- فمکنا بذلک اربعین یوما (۲/۸۴).

در شاهنامه به جنگ چهل روزه رستم و اسفندیار اشاره ای نشده است.

۲۹- ثم ان رستم هم بالغدر باسفندیار. فعبا جنوده و وثب علی عسکر اسفندیار فقتل منهم مقتله عظیمه (۳-۲/۸۴).

داستان در گذر از نهاییه لارب به شاهنامه به سوی آرمان گرایی پیش می رود؛ ویژگی های منفی رستم از او زدوده شده و او به پهلوانی ملی تبدیل می شود. در شاهنامه رستم به سپاه اسفندیار شبیخون نمی زند، بلکه با طولانی شدن جنگ میان رستم و اسفندیار، بحث هایی میان ایرانیان و سیستانی ها درمی گیرد که در پی آن زواره، برادر رستم، با سپاه خود به سپاه ایران حمله می کند:

زواره بفرمود کاندر نهیید سران را زخون بر سر افسر نهیید
زواره بیامد به پیش سپاه دهاده برآمد ز آوردگاه

بکشتند از ایرانیان بی شمار   چو نوش آذر آن دید بر ساخت کار
(۱۰۷۹-۱۰۷۷/۳۸۲/۵)

۳۰- فلما اصبح اسفندیار، بعث الی رستم و قال: یا فاسق، یا غدار! نقضت العهد و حقرت الامانه و المواثیق التي عاهدتني و عاقدتني عليها. اخرج بنا الی المبارزه(۵-۴/۸۴).
در شاهنامه رستم و اسفندیار در میدان نبرد می‌جنگند که بهمن خبر حمله سیستمانی‌ها را به پدرش می‌رساند. اسفندیار به رستم می‌گوید:

به رستم چنین گفت کای بدنشان   چنین بود پیمان گردنکشان
تو گفتی که لشکر نیارم به جنگ   ترا نیست آرایش نام و ننگ
نداری ز من شرم و از کردگار   نترسی که پرسند روز شمار
ندانی که مردان پیمان‌شکن   ستوده نباشد به هر انجمن...
(۱۱۱۰-۱۱۰۷/۳۸۵/۵)

... تو ای بدنشان چاره‌ی خویش ساز   که آمد زمانت به تنگی فراز
(۱۱۲۰/۳۸۶/۵)

۳۱- فخرج الیه رستم، فرماه اسفندیار بالف نشابه لم تخطه منها واحده(۶-۵/۸۴).

در شاهنامه رستم به صد و شست تیر اشاره می‌کند:

تو آنی که گفتی که رویین‌تنم   بلندآسمان بر زمین بر زخم
نه من دی صد و شست تیر خدنگ   بخوردم ننالیدم از نام و ننگ
به یک تیر برگشتی از کارزار   بنخفتی بر آن باره نامدار
(۱۳۸۹-۱۳۸۷/۴۱۳-۴۱۲/۵)

۳۲- فاتخت رستم الجراحات حتی کاد ان یسقط ضعفا(۷-۶/۸۴).

چن او از کمان تیز بگشاد شست   تن رستم و رخس جنگی بخست
همی تاخت بر گردش اسفندیار   نیامد برو تیر رستم بکار
تن رخس از آن تیرها گشت سست   نبند باره و مرد جنگی درست
(۱۱۳۵-۱۱۳۳/۳۸۷/۵)

به بالا ز رستم همی رفت خون بشد سست و لرزان که بیستون

(۱۱۳۸ / ۳۸۸/۵)

۳۳- فنادی اسفندیار و قال: ایها حسبک الیوم، انصرف، فقد کللنا عن الحرب. قال رستم: ذلک لک، فانصرف، فان مثلی لا یدعی الی امر فیه نصفه الا اجاب الیه (۷/۸۴-۹).

در شاهنامه رستم پس از زخمی شدن به بالای کوه می‌گریزد. اسفندیار از او می‌خواهد که از کوه پایین آمده و دست به بند دهد، اما رستم از او مهلت می‌خواهد:

چنین گفت رستم که بیگاه گشت ز رزم و ز بد دست کوتاه گشت

تو اکنون بدین رامشی بازگرد شب تیره اکنون که جوید نبرد

(۱۱۶۴-۱۱۶۳/۳۹۰/۵)

بدو گفت رویین تن اسفندیار که ای برمنش مرد ناسازگار

تو مردی بزرگی و زورآزمای بسی چاره دانی و نیرنگ و رای

پذیرم همی من فریب ترا نخواهم که بینم نشیب ترا

به جان امشبی دادمت زینهار به ایوان رسی کام کژی مخار

(۱۱۷۲-۱۱۶۹/۳۹۰/۵)

۳۴- فانصرف رستم فانتھی الی نهر عمیق علی طریقہ. فلم یمكن لدابته رخش العبور لعمقہ. فترجل رستم و اخرج رأسه بین یدی و رجلی مرکبه و احتمله علی عنقه حتی عبر به النهر. و اسفندیار ینظر الی ذلک. فقال لاصحابه: الا ترون رستم مع ما بجسده من الجراحات کیف قدر علی حمل مرکبه. و هو من اجسم الدواب و ما فی العجم مثله (۱۰/۸۴-۱۳).

در شاهنامه پس از مجروح شدن رستم، رخش به تنهایی به خانه بازمی‌گردد. رستم نیز پس از گرفتن مهلت از رود می‌گذرد و اسفندیار را شگفت‌زده می‌کند:

چو بگذشت رستم چو کشتی به رود ز یزدان همی داد تن را درود...

چو اسفندیار از پشش بنگرید بر آن روی رودش به خشکی بدید

همی گفت کین را مخوانید مرد یکی زنده پیلست با دار و برد

گذر کرد با خستگی‌ها بر آب از آن زخم پیکان شده پرشتاب

شگفتی بمانده بد اسفندیار   همی گفت کای داور کامگار
چنان آفریدی که خود خواستی   زمان و زمین را تو آراستی
(۱۱۸۳-۱۱۷۶/۳۹۱/۵)

۳۵- فبات رستم لیلته کلهها، یخرج ازجه النشب من جسده، حتی اصبح(۱۴/۸۴).

در شاهنامه شب هنگام سیمرغ حاضر شده و به مداوای رستم می پردازد:

نگه کرد مرغ اندر آن خستگی   بدید اندر او راه پیوستگی
ازو چار پیکان به بیرون کشید   به منقار از آن خستگی خون کشید
بر آن خستگی ها بمالید پر   هم اندر زمان گشت با زیب و فر
(۱۲۶۶-۱۲۶۴/۴۰۰/۵)

۳۶- فدعی بکاهن کان معه فقال: ما الذی عندک من الرأی فی اسفندیار؟ قال الکاهن: عندی انک ستقتله وشیکا غیر انک لاتبقی بعده الا قلیلا حتی تهلک(۱۴/۸۴-۱۶).

در شاهنامه سیمرغ جایگزین کاهن می شود و داستان آمدن اسفندیار را زال برای سیمرغ تعریف می کند(۳۹۷/۵-۳۹۸/۳۹۷-۱۲۳۷/۳۹۸-۱۲۵۲). سیمرغ، رستم را از نبرد با اسفندیار برحذر می - دارد:

چنین گفت سیمرغ کز راه مهر   بگویم همی با تو راز سپهر
که هرکس که او خون اسفندیار   بریزد ورا بشکرد روزگار
همان نیز تا زنده باشد ز رنج   رهایی نیابد نماندش گنج
بدین گیتیش شوربختی بود   وگر بگذرد رنج و سختی بود
(۱۲۹۰-۱۲۸۷/۴۰۲/۵)

۳۷- قال رستم: ما ابالی اذ اقلته ما کان امری، فکیف لی بقتله و سلاحی لایحیک بجسده(۱۶/۸۴-۱۷).

بدو گفت رستم گر آواز بند   نبود، دل من نگشتی نژند
مرا کشتن آسان تر آید ز ننگ   اگر بازمانم به جایی ز جنگ
(۱۲۷۵-۱۲۷۴/۴۰۱/۵)

۳۸- قال الكاهن: ليس يحيك فيه شئ من السلاح الا قضبان الطرفاء و هي فى جزيره تسمى جزيره كازرون. فلما سمع رستم ذلك ارسل الى اسفنديار يسأله تأخير الحرب و يطمعه فى الرجوع الى الطاعه. فاجابه اسفنديار الى ذلك. فركب رستم سفينه حتى وصل الى تلك الجزيره و كانت مما يلى طبرستان. فقطع من الطرفاء ثلاثه اسهم. فانصرف و اتخذ نشبا و جعل لها ازجه و ريشا(۱۷/۸۴-۲۱).

وز آنجایگه رخش را برنشست	چو بشنید رستم میان را بیست
ز سیمرخ روی هوا تیره دید	همی راند تا پیش دریا رسید
فرود آمد آن مرغ گردن‌فراز	چو آمد به نزدیک دریا فراز
همی آمد از باد او بوی مشک	به رستم نمود آن زمان راه خشک
بفرمود تا رستم آمدش پیش	بمالید بر تارکش پر خویش
نشست از برش مرغ فرمان‌روا	گزی دید بر خاک سر در هوا
سرش برتر و بنش برکاست‌تر	بدو گفت شاخی گزین راست‌تر
تو این چوب را خوارمایه مدار	بدین گز بود هوش اسفندیار
نگه کن یکی نغر پیکان کهن	بر آتش مرین چوب را راست کن
ترا از گزندش نهان	بنه پر و پیکان برو برنشان

(۱۳۰۳-۱۲۹۴/۴۰۳/۵)

۳۹- ثم ارسل الى اسفنديار يؤذنه بالحرب. فخرج اليه(۲۲/۸۴).

در شاهنامه رستم، خود به سوی لشکر اسفندیار می‌رود و او را به نبرد فرامی‌خواند:

همی از جهان‌آفرین یاد کرد	بپوشید رستم سلیح نبرد
که کین جوید از رزم اسفندیار	چو آمد بر لشکر نامدار
برآویز با رستم کینه‌کش	بدو گفت برخیز ازین خواب خوش

(۱۳۲۱-۱۳۱۹/۴۰۶/۵)

۴۰- فرماه رستم بتلك السهام الثلاثه(۲۲/۸۴).

تهمتن گز اندر کمان راند زود برانسان که سیمرخ فرموده بود

بزد تیر بر چشم اسفندیار   سیه شد جهان پیش آن نامدار
(۱۳۸۲-۱۳۸۱/۴۱۲/۵)

۴۱- فوقعت فی مقاتله فمات (۲۳/۸۴).

اسفندیار پس از به هوش آمدن، با بهمن و پشتون بسیار سخن می گوید، از رستم می خواهد تا بهمن را تربیت کند و آیین کشورداری و رزم و بزم را به او بیاموزد و سپس می میرد (۱۳/۵-۴۲۳/۴۲۳-۱۵۰۳):

هم آنگه سر نامبردارشاه   نگون اندر آمد ز پشت سیاه
زمانی همی بود تا یافت هوش   بر آن خاک بنشست و بگشاد گوش
سر تیر بگرفت و بیرون کشید   همه پر و پیکانش در خون کشید
(۱۳۹۳-۱۳۹۱/۴۱۳/۵)

۴۲- فانصرف جنوده الی بشتاسف فاخبره بما کان من قتل ابنه اسفندیار فی قتله. فخامره من ذلک حزن عظیم، فمرض مرضه الذی مات فیه (۲۳/۸۴-۲۴).

گشتاسپ برخلاف آنچه در *نهایة الارباب* آمده، با شنیدن خبر مرگ اسفندیار بیمار نشده و نمی میرد، بلکه روزگاری پس از مرگ رستم، پادشاهی را به بهمن واگذار کرده و می میرد:

به گشتاسپ آگاهی آمد ز راه   نگون شد سر نامبردارشاه
همه جامه را چاک زد بر برش   به خاک اندر آمد سر و افسرش
(۱۵۳۴-۱۵۳۳/۴۲۶/۵)

۴۳- و اسند الملک الی ابن ابنه بهمن بن اسفندیار، ثم هلك (۱/۸۵).

پس از من کنون شاه، بهمن بود   همان رازدارش پشتون بود
میچسبید یکسر ز فرمان اوی   مگیرید دوری ز پیمان اوی
(۳۳۱-۳۳۰/۴۶۶/۵)

۴۴- و ان رستم بعد مهلك اسفندیار خرج الی الصید فرفعت له عانه من الوحش، فرکض فی طلبها فانتهی فی خمرة رکض هو و فرسه الی بئر، فتهور فیها فمات (۳-۱/۸۵).

در داستان رستم و شغاد، شاه کابل و شغاد با هم پیمان می‌بندند و با نیرنگ رستم را به شکارگاهی کشانده و نابود می‌کنند:

به نخچیر لشکر پراکنده شد   اگر کنده گر سوی آکنده شد
 زواره تهمتن بر آن راه بود   ز بهر زمان- کاندرا آن چاه بود
 (۱۵۶-۱۵۵/۴۵۱/۵)

... دو پایش فروشد به یک چاهسار   نبد جای آویزش و کارزار
 بن چاه پر حربه و تیغ تیز   نبد جای مردی و راه گریز
 بدرید پهلوی رخس سترگ   بر و پای آن پهلوان بزرگ
 (۱۶۵-۱۶۱/۴۵۲/۵)

۴۵- و يقال بل انتقضت علیه جراحاته التي اصابته من سهام اسفندیار فمات (۳-۸۵/۴).
 در شاهنامه زخم‌های رستم به یاری سیمرخ بهبود می‌یابد و او سال‌ها پس از این ماجرا به زندگی خود ادامه می‌دهد (۱۲۶۶-۱۲۶۴/۴۰۰/۵).

دریافت

داستان رستم و اسفندیار در شاهنامه با درآمد فردوسی آغاز می‌گردد. اگرچه در ظاهر ارتباطی میان مقدمه و موضوع داستان دیده نمی‌شود، اما با اندکی دقت می‌توان پی برد که سخن از حادثه‌ای سراسر غم و اندوه و اضطراب است که فردوسی با هنر شاعری خود آن را به‌طور ناملموس به مخاطب القا می‌کند. علاوه بر آشنایی با موضوع در ابتدای داستان، شخصیت‌ها و ویژگی‌های فردی هر یک نیز به‌طور غیرمستقیم (از طریق گفتگوها و کردارها) معرفی می‌شوند تا در شناخت افرادی همچون گشتاسپ، اسفندیار، کتایون، پشوتن، رستم و... ابهامی به‌وجود نیاید.

در *نهایه‌الارب* نیز درآمد داستان با شرح دلیل نبرد رستم و اسفندیار و پیشینه خدمات رستم به گشتاسپیان آغاز می‌گردد. در این مقدمه نیز بیشتر شخصیت‌های داستان معرفی می‌شوند، اما

شخصیت‌ها محدودند و از افرادی مهم و تأثیرگذار در داستان همچون کتیون، جاماسپ، زال، بهمن، پشتون و... نامی به میان نمی‌آید.

فردوسی در *شاهنامه* پیش از آن‌که به نظم داستان بپردازد، از کلیات تا جزئیات آن را با یک برنامه‌ریزی دقیق، منطقی و هنرمندانه از پیش تعیین می‌کند (خالقی مطلق، ۱۳۸۱ ب: ۱۲۲). روال داستان به‌طور منطقی و طبیعی پیش می‌رود، اصل فدای فرع نمی‌شود و از زواید خبری نیست. در واقع جوهر اصلی و ساخت درام را می‌توان در داستان رستم و اسفندیار در *شاهنامه* مشاهده کرد (همو، ۱۳۸۱ الف: ۱۴۲-۱۳۹). در این داستان پس از درآمدی متناسب با موضوع، لحظات شورانگیز با گفتگوی اسفندیار و پدرش آغاز می‌شود، با خوانیدن شتر بر سر دوراهی ادامه می‌یابد و در نخستین دیدار رستم و اسفندیار به اوج خود می‌رسد. پس از آرامشی موقتی به درگیری و کشمکش میان دو نیروی متضاد می‌انجامد و با فاجعه مرگ اسفندیار به پایان می‌رسد.

اگرچه در *نهایه‌الارب* نیز درآمد داستان و روال منطقی آن به خوبی پیش می‌رود، اما گزارش تاریخی ابن مقفع مجال ورود شخصیت‌های متعدد، کردارها و گفت‌وگوهای مهیج و مؤثر و زبان و بیان شاعرانه و پر قدرت را به داستان نمی‌دهد. البته این نکته را نیز نباید نادیده گرفت که وجود برخی از نمادهای عددی و الگوهای اساطیری تکرارشونده همچون هزارهزار سوار دشمن، دوازده‌هزار سپاهی، پرتاب هزار تیر از سوی اسفندیار و پرتاب سه تیر از سوی رستم برجستگی خاصی به روایت ابن مقفع بخشیده، آن را از صرف تاریخی بودن خارج کرده و زمینه را برای تبدیل آن به داستانی هنری با بن‌مایه‌های اساطیری فراهم ساخته‌است.

علاوه بر این در یک نگاه کلی به ساختار دو داستان می‌توان دریافت که داستان رستم و اسفندیار در *نهایه‌الارب* ساختاری پیوسته دارد. این ساختار از پذیرفتن آیین زردشت توسط گشتاسپ آغاز شده، با رویارویی رستم و اسفندیار ادامه می‌یابد و به مرگ اسفندیار و در فرجام به مرگ رستم می‌انجامد، اما روایت *شاهنامه* از پذیرفتن آیین زردشت توسط گشتاسپ

تا مرگ رستم «ساختاری گسسته‌نما» (حمیدیان، ۱۳۷۲: ۱۴۲) دارد؛ یعنی داستان مستقلی که در *نهایه‌الارب* تحت عنوان رستم و اسفندیار آمده، در *شاهنامه* به داستان‌های جنگ گشتاسپ با ارجاسپ (۷۵/۲۱۸-۵)، هفت‌خوان اسفندیار (۲۱۹/۵-۲۸۹)، رستم و اسفندیار (۲۹۱/۴۳۸) و رستم و شغاد (۴۳۹/۵-۴۶۷) تقسیم می‌شود که هرکدام داستانی مستقل به شمار می‌روند.

یادداشت‌ها

۱- کتاب *نهایه‌الارب فی اخبار الفرس و العرب* که از مهم‌ترین و کهن‌ترین منابع در تاریخ باستانی و افسانه‌ای ایران به شمار می‌رود، در حاله‌ای از ابهام قرار گرفته‌است. نه نام نویسنده آن شناخته شده و نه زمان تألیف آن. اهمیت این کتاب در تاریخ باستانی ایران سبب شده تا خاورشناسان و محققانی چون نولدکه، براون، کلیما، محمدجواد مشکور، کریستن‌سن، گابریلی و... نظرات متفاوتی درباره‌ی آن ابراز کنند، اما با بررسی این کتاب به نکاتی برمی‌خوریم که هرگونه تردید در اصالت و دیرینگی این کتاب را کنار می‌زند و راستی انتساب آن را به قرن یکم هجری و در روزگار عبدالملک تأیید می‌کند. با توجه به متن *نهایه‌الارب* و راویان نامبرده شده در این کتاب می‌توان سه دوره تألیف برای آن در نظر گرفت: ۱) سال ۷۵ه. نگارش تاریخ اعراب توسط عامر شعبی و ایوب بن قریه. ۲) پیش از سال ۱۴۲ه. ترجمه *خدای‌نامه* و الحاق آن تحت عنوان *سیرالملوک* به کتاب توسط ابن مقفع. ۳) حدود سال‌های ۱۷۰-۱۹۳ه. نگارش داستان آفرینش آدم تا سام بن نوح و الحاق آن به کتاب توسط اصمعی و ابوالبختری به دستور هارون الرشید.

شایان ذکر است که بارها در صفحات آغازین کتاب، بخش اصلی، آشکارا *سیرالملوک* نامیده شده، بنابراین خطوط اصلی و بخش اعظم کتاب ابن مقفع را می‌توان در جای‌جای کتاب *نهایه‌الارب* بازجست. این کتاب برای اولین بار به کوشش محمدتقی دانش‌پژوه تصحیح و در سال ۱۳۷۵ توسط انجمن آثار و مفاخر فرهنگی در ۴۷۳ صفحه به چاپ رسید. لازم به ذکر است که کتاب *تجارب‌الامم فی اخبار ملوک العرب و العجم* (نویسنده: مجهول) که به عنوان ترجمه قدیم این کتاب شناخته شده، ترجمه‌ای آزاد و مختصر است که در بسیاری موارد با اصل عربی آن فرق دارد (نک: خطیبی، ۱۳۷۵: ۱۴۰-۱۴۹؛ خطیبی، ۱۳۷۹: ۱۶۳-۱۷۷؛ *تجارب‌الامم*، ۱۳۷۳: ۱۱-۲۸؛ *نهایه‌الارب*، ۱۳۷۵: مقدمه ناشر).

۲- برابر است با: (جلد / صفحه / بیت).

۳- قطعه آفرین ایزدان:

«هرمزد (تو را) باد روزه (هر روز) پایه و جایگاه مهتر (برتر).
 بهمن تو را خرد دهداد (آن) موهبت نیکوی بهمن (تا) نیک‌منش باشی (و از آن) نیک‌کنش که روان
 را رستگاری بخشی.

اردیبهشت هژیر تو را هوش و ویر (حافظه) دهد.
 شهریورت از هر چیز آباد (فرخنده و درست) (بهره) بدهد.
 سپندارمذت بدهاد، در خدمت برای فرزندآوری، کدبانویت- (یعنی) زن دهداد- از تخمه بزرگان.
 خردادت فراوانی و کامیابی بدهد.
 امردادت رمه چارپایان بدهد.
 در (روز) دی، دادار اورمزد (تو را) همیشه پشتیبان باد.
 آذر روشن بلند در بهشت کراد (کناد) گاه، (اکبرزاده، ۱۳۷۹: ۱۷۹-۱۸۰).

ستایش رستم در شاهنامه:

مبادا بجز نیک و خوبیت جفت	برآورد سر آفرین کرد و گفت
و بهمن نگهبان فرخ‌کلاه	که هرمز دهدادت به دین پایگاه
نگهبان شده بر هوش و رای پیر	همه ساله اردیبهشت هژیر
به نام بزرگی و فر و هنر	و شهریورت بباد پیروزگر
خرد جای روشن روان تو باد	سپندارمذت پاس‌سبان تو باد
تن چارپایانست مرداد باد	ز خرداد باش از بر و بوم شاد
در هر بدی بر تو بسته بواد	دی و اورمزدت خجسته بواد
تو شادان و تاج تو گیتی فروز	ترا باد فرخنده‌تر شب ز روز

(۳ / ۳۵۸-۳۵۹ / ۷۳۵-۷۴۲)

۴- به عنوان نمونه در سرود بهرام ورجاوند - یکی از ناجیان زردشتی - به این نکته اشاره شده:

... از ما بیاید آن شه بهرام ورجاوند از دوده کیان
 تا بیاوریم کین تاژیکان
 چونان رستم که آورد یکصد کین سیاوشان

مزگت‌ها فروه‌لیم، بنشانیم آتشان
 بتکده‌ها برکنیم و پاک کنیم از جهان
 تا شکسته‌شوند دروج‌زادگان از این جهان
 (بهار، ۱۳۷۵: ۱۹۹)

۵- برابر است با: (صفحه / سطر).

۶- اما هنگام رفتن به جستجوی خواهران خود و گذر از هفت‌خان، دوازده‌هزار نفر از سواران نیرومند را با خود می‌برد:

بخواند آن زمان لشکر از هر سوی   به جایی که بد موبدی گر گوی
 ازیشان گزیدش ده و دو هزار   سواران اسپ‌افکن کینه‌دار
 (۱۵۲۷-۱۵۲۶/۲۱۷/۵)

کتابنامه

- اسلامی ندوشن، محمدعلی. (۱۳۸۰). *داستان داستان‌ها (رستم و اسفندیار در شاهنامه)*. تهران: آثار. چ هفتم.
- اکبر زاده، داریوش. (۱۳۷۹). *شاهنامه و زبان پهلوی*. تهران: پازینه. چ اول.
- بلعمی، ابوعلی. (۱۳۸۰). *تاریخ بلعمی*. تصحیح ملک الشعراء بهار. تهران: انتشارات زوار. چ اول.
- بهار، مهرداد. (۱۳۷۵). *پژوهشی در اساطیر ایران*. تهران: نشر آگه. چ اول.
- بهرامی، ایرج. (۱۳۸۵). *رویین تنی و جاودانگی در اساطیر*. تهران: زوار. چ اول.
- تجارب‌الامم فی اخبار ملوک العرب و العجم. (۱۳۷۳). تصحیح: رضا انزابی نژاد - محمد کلانتری. مشهد: دانشگاه فردوسی. چ اول.
- تفضلی، احمد. (۱۳۷۷). *تاریخ ادبیات ایران پیش از اسلام*. به کوشش زاله آموزگار. تهران: سخن. چ دوم.
- الثعالبی، ابومنصور عبدالملک بن محمد نیشابوری. (۱۹۶۳). *غرر اخبار ملوک الفرس*. تهران: کتابخانه‌ اسدی.

خالقی مطلق، جلال. (۱۳۵۷). «ابوعلی بلخی». *دانشنامه ایران و اسلام*. ج ۸. تهران: بنگاه ترجمه و نشر کتاب.

_____ (۱۳۸۱ الف): «عناصر درام در برخی از داستان‌های شاهنامه». *سخن‌های دیرینه*. به کوشش علی دهباشی. تهران: افکار. چ اول.

_____ (۱۳۸۱ ب): «نگاهی کوتاه به فن داستان‌سرایی فردوسی». *سخن‌های دیرینه*. به کوشش علی دهباشی. تهران: افکار. چ اول.

_____ (۱۳۸۵). «نگاهی تازه به زندگی‌نامه فردوسی». *نامه ایران باستان*. س ۶. ش ۱-۲. پیاپی ۱۱-۱۲. صص ۳-۲۵.

خطیبی، ابوالفضل. (۱۳۷۹). «سرگذشت سیرالملوک ابن مقفع». *یادنامه دکتر احمد تفضلی*. به کوشش علی‌اشرف صادقی. تهران: سخن. چ اول.

_____ (۱۳۷۵). «نگاهی به کتاب *نهایة‌الارب* و ترجمه فارسی قدیم آن». *نامه فرهنگستان*. س ۲. ش ۴. صص ۱۴۰-۱۴۹.

الذینوری، ابی حنیفه احمد بن داوود. (۱۹۶۰). *اخبار الطوال*. تحقیق: عبدالمنعم عامر. مصر: قاهره.

زرین‌کوب، عبدالحسین. (۱۳۸۱). *نامورنامه (درباره فردوسی و شاهنامه)*. تهران: سخن. چ اول.

سعیدیان، حمید. (۱۳۷۲). *درآمدی بر اندیشه و هنر فردوسی*. تهران: نشر مرکز. چ اول.

شمیسا، سیروس. (۱۳۷۶). *طرح اصلی داستان رستم و اسفندیار (همراه با مباحثی در آیین مهر)*. تهران: میترا. چ اول.

الطبری، امام ابی جعفر محمد بن جریر. (۱۸۷۹). *تاریخ الطبری. تاریخ الامم و الملوک*. لیدن.

فردوسی، ابوالقاسم. (۱۳۸۶). *شاهنامه (ج ۱-۸)*. به کوشش جلال خالقی مطلق. تهران: مرکز دایره-المعارف بزرگ اسلامی.

مجملة التوارینخ و القصص. (۱۳۱۸). *تصحیح ملک الشعراء بهار*. تهران: خاور.

مسکوب، شاهرخ. (۱۳۶۹). *مقامه‌ای بر رستم و اسفندیار*. تهران: انتشارات امیرکبیر. چ ششم.

نهایة‌الارب فی اخبار الفرس و العرب. (۱۳۷۵). تصحیح: محمدتقی دانش‌پژوه. تهران: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی. چ اول.

هانزن، کورت هاینریش. (۱۳۸۴). شاهنامه فردوسی ساختار و قالب. ترجمه کیکاوس جهانداری. تهران: فرزانه. چ دوم.